

Slags Afstempling fra Seminarierne, der kunde vise, at nu havde den paagældende været oppe til Prøven og var faldet igennem, og saa var det ham forbudt at prøve mere i det Aar, hvis man fandt det hensigtsmæssigt. Den Vej, man ellers er gaaet, er den, som vistnok udtrykkes saaledes i en i Betænkningen optrykt Skrivelse, at man vil skærpe Prøven noget, og man vil forlange, at denne Prøve skal foretages for Censorer, og endelig vil man, hvad jeg ogsaa anser for en Skærpelse ved hele Sagen, forlange et Gebyr af 10 Kr. af dem, der indstiller sig til denne Eksamen. Hvor meget nu Ministeren har tænkt at skærpe Prøven, kan man jo ikke vide i Øjeblikket. Der er sat den Grænse, at Prøven ikke maa skærpes saa meget, at Eleverne bliver tvungne til at gaa paa en særlig Skole for at kunne bestaa Optagelsesprøven. Men noget skal Prøven altsaa skærpes, og det er da navnlig saaledes, efter hvad der fremgaar af Skrivelsen, at Fordringerne skal præciseres, skal nærmere udformes, medens de nu er ret udflydende. Det er vel navnlig det, at de er udflydende, der foranlediger de Mangler, man mener der hæfter ved den nuværende Optagelsesprøve.

Jeg tænker mig altsaa nu denne Ordning i Fremtiden og spørger saa mig selv: Hvordan vil den virke? Jeg kan da ikke se andet, end at den for det første vil virke pædagogisk forkert. De Elever, som kommer op her, vil arbejde under Fornemelsen af, at de skal til en alvorlig Eksamen, overfor hvilken de sikkert vil præstere en hel Del Angst og Forskrækkelse. Maa jeg indskyde her i Parentes, at allerede nu viser det sig, at af alle Seminarieeksaminere er der ingen, Eleverne er saa angst for som selve Optagelsesprøven, der omtales saa ilde som ikke værende meget værd. De staar paa Gangene og ryster og bæver og er blege af Rædsel. I alt Fald ved det Seminarium, hvor jeg har undervist i over 20 Aar, er de ganske overordentlig angst. Hvordan vil nu denne Angst virke? Den vil virke saaledes, at det Arbejde, Eleven maa gøre hjemme, i Fremtiden vil blive ganske anderledes intensivt, end det har været hidtil. Men Forudsætningen er samtidig, at han skal kunne gøre dette Arbejde ved egen Hjælp, eventuelt med en Smule Bistand af en Lærer, han kan finde i Nærheden, antagelig i Sognet, og paa samme Tid er det aabenbart Meningen, at den Arbejdshjælp, han er i sit Hjem, eller den Hjælp, han maaske er i en eller anden Plads som Vogterdreng, ikke skal kunne

forstyrres. Han vil i disse Aar, eller hvor længe han nu vil være om det, i hvert Fald i det sidste Aar, leve efter det Princip, som jeg synes, man finder alt for ofte i Danmark, at man skal gøre to Ting paa een Gang, man skal stange Aal og gaa paa Harejagt samtidig, og det forlanges af en Elev, som er i en Alder af ca. 17 Aar. Den normale Grænse er 18 Aar, og i 17 Aars Alderen skal han altsaa begynde at forberede sig og være saa selvstændig, at han skal kunne tumle med det. Derfor tror jeg, at der trods alt vil komme et daarligt og utrygt pædagogisk Resultat ud deraf. Men jeg vil dertil føje, at der ogsaa vil komme et økonomisk daarligt Resultat ud deraf. Han skal gøre dette Arbejde i sit Hjem, og det Arbejde, han ellers har i Hjemmet, vil paa den anden Side svækkes. Det maa nedbrydes af den pædagogiske Optagethed, han er inde i, bl. a. fordi han skal møde og undervises i at være Lærer hos en eller anden Lærer, der skal vejlede ham. Jeg tror, at her foregaar et praktisk økonomisk Kraftspild, at det er samfundsmæssigt set ganske urigtigt at lade et Menneske, navnlig i den Alder, gøre to Ting paa een Gang og gøre det saaledes, at ingen af Delene bliver godt, gøre det saaledes, at det pædagogiske Arbejde, han udfører, i Virkeligheden kunde være naaet paa langt kortere Tid, med ringere Udgifter og med ringere Anstrengelse. Der var langt større Betyggelse for, at det blev et godt Arbejde, hvis han gjorde det samlet, f. Eks. paa en vejledende Institution, paa en Slags Skole.

Men hvad der navnlig generer mig ved hele denne Uddannelse, er, at det er, synes jeg, socialt ganske forkert at gaa denne Vej at lade Elever, før de bliver 18 Aar, leve under Følelsen af, at de skal gennemgaa en ganske anderledes alvorlig Optagelsesprøve, end der før var Tale om, og lade dem leve i Angst for, om det nu ogsaa gaar. De skal forberede sig ret intensivt og maa sige til sig selv: Du skal en skønne Dag sætte 10 Kr. og maaske hele dette intensive Arbejde paa Spil, idet din Skønhed en skønne Dag skal afgøres ved en Prøve af ikke ringe Vanskelighed. Jeg tror, den nødvendige Følge heraf vil blive, at man, navnlig i mange Smaamandshjem, hvor man maaske ellers kunde have en Søn, man saa hen til med Haab paa Grund af hans Friskhed og Begavelse, nu vil spørge sig selv: Kan vi i det hele taget risikere at lade ham gaa op til denne Prøve, kan vi risikere at lade ham kun tjene maaske en Fjerdedel eller det halve af, hvad han